

De Morgen, 16 mei 2008

Belofte door **Bernard Dewulf**

Gisteren Dag van het Gezin.

Het gezin was er niet. Uitgedreven naar scholen en kantoren. Dag gezin.
Allemaal binnen fietsafstand.

Soms heb ik geen zin in gezin. En gezeur, en gezaag, en gazon. Dat is
gezond. Soms ben ik slecht gezind op het gezin. Nog gezonder.

Er zijn gezinnen als spinnenwebben. De mama in het midden, het kruis op
de rug. Kilometers kan zo'n web bestrijken. Spartelende papa's en kindjes.
Spin-gezinnen.

"Ouders", zegt nu het ongerijmde Hoger Instituut voor
Gezinswetenschappen, "moeten beseffen waaraan ze beginnen als ze
kinderen ter wereld brengen." Geweldig. En vertel mij dan eens: hoe zal het
nootje weten wat het is een notelaar te zijn?

Kinderen hebben. Hoe dikwijls moet ik dat nog uitleggen: ge krijgt dat niet
uitgelegd.

Laten we daarom, vervolgt het Instituut, allemaal "een opvoedingsbelofte"
afleggen. Kwestie van de kwestie te "formaliseren". Gaat het daar nog een
beetje in de gezinswetenschappen, ja? Een mens zit hier dag in dag uit met
heel zijn driedelig gezinshoofd hoeksteen te spelen en dan zou hij nog een
'opvoedingsbelofte' moeten afleggen ook.

Ik denk er niet aan. Ik blijf hier gewoon zitten. Kijk eens papa, zegt ze dan.
En ze draait het dertigste rad van de middag in de tuin. En eindelijk komt ze
helemaal recht terecht. Heb je het gezien?

Ja hoor.

Ik ben de kijker. Eerst een microscoop, straks een telescoop. Maar zij kijken
ook, en steeds vaker. Steeds meer zie ik mij in hun ogen. Samenlevend
kijken wij allengs vaker heen en terug. Een levend spiegelpaleis.

Kijkend leggen wij dagelijks de opvoedingsbelofte af.

En toen kwam het gezin weer thuis, alles omhelsde elkaar. Samen hadden
we in de verhalen van de dag, net als de rest van de hele wereld, geen idee
waaraan we waren begonnen.

Bernard Dewulf

Publicatiedatum : **2008-05-16**

Sectie : **Een**